

CSUTKAMANÓ ÉS A PIROS VIRÁG

írta: Zalaba Zsuzsa

illusztrálta: Csapó Judit

Ha felnézel az égre és nem látsz mást, csak hulló esőcseppeket, mintha üzenetet kapnál a távolból. Ha ülsz a szobádban és hallgatsz az esőcseppeket, ahogy verik az ablakpárkányt, ahogy zuhog a sokmilliónyi vízcsepp.... mintha a fejünk fölött könnycseppek hullanának a földre.

Csutkamanó szerette hallgatni az esőt, kirohant mindig az erdőbe, a rétre és hagyta, hogy bőrig ázzon. Arra gondolt, hogy a virágok és a fák is szeretik az esőt, megázik a föld is és nem panaszkodik. Az eső egy nagy szitálás, sosem gondolunk csupán egyetlenegy esőcsepre, mindig csak azt látjuk, hogy esik az ESŐ. Csutkamanó felemelte az arcát és hagyta, hogy a vízcseppek lecsorogjanak a szempilláján, orrán, száján... az ő kis virágai nem a réten nyíltak és nem tavasszal hajtottak ki, hanem mindig is ott voltak az ő szívében. Szinte látta maga előtt a fehér kis szirmú virágokat. Egyetlenegy virágnak volt piros színe, így látta ő hosszú éveken át. Ma reggel azonban csak fehér virágok jelentek meg a gondolataiban, a kis piros virágot nem látta már. És ezen még az eső sem segített.

Csutkamanó leült a vizes földre és halkán énekelni kezdett:

A szívünk az igazi kincsesláda, igazán mély, mély, mély.

Tele van értékkel, kacattal, fénnel és vigasszal, még szép, szép, szép.

Van itt egy kislabda és egy síp, egy kisvonat és egy tompa jaj, jaj, jaj, jaj.

Mert a szív sokszor örül és néha fáj, nem tudod mi bánt, csak érzed, hogy kár, kár, kár.

A szíved őrzi az arcokat, az emlékeket, a tegnapokat,
az egyik piros, a másik fehér és kék, kék, kék.
Ilyen ez a szív, elenged és hív, oltalmaz és vár,
egyre csak vár, vár és vár.

Hirtelen tele lett fehér virágokkal a rét. Csutkamanó szívében a virágok ragyogtak, a mai reggelen azonban a mezőn sírtak a virágok. A kis piros virágot siratták, amely egyik pillanatról a másikra eltűnt, elhervadt és elillant.

Az eső is alábbhagyott és egy távoli fényre lett figyelmes a kis álommanó. A távoli fényben mintha ott látta volna kis piros virágot, mintha átváltozott volna egy angyallá, és integetett is neki. Csutkamanó arcát most nem az esőcseppek borították be, hanem a könnyei. A virág elbúcsúzott tőle. A fehér virágok pedig ott maradtak a réten. A kis manó csak ült, ült a virágok között, a vizes fűvön, és halkán dúdolgatott tovább:

Szívem kis virága, angyalom, csillagom, hiába búcsúzol,
manónyi lelkem mindig gondol rád, ha messzire utazol,
ha a földön vagy az égen is vagy már,
a szívemben akkor is velem maradsz,

nem tűnhetsz el, nem hagyhatsz el,
mert én VELED VAGYOK.

A távoli fényben ragyogó kis piros virág olyan erősen izzott és egyre nagyobb és nagyobb lett a szirma. Behálózta az eget. Az esőnek nyoma sem volt már, vörös lett az ég a kicsi virág ragyogásától. Csutkamanó végre megértette a lényegét:

Te ott vagy és mi itt,
de a szívemben mindig együtt vagyunk mind.

Látlak akkor is, ha már máshol vagy,
te szeretsz és én is örökké szeretni foglak.

Csutkamanó belefűjt a varázssípjába és az emberek földjére ment. A gyerekek közé. Elvegyült közöttük és csendben játszott, hallgatta a zibongásukat. Nem akart most egyedül lenni. Éreznie kellett, hogy vannak játszótársai, hogy ő is része a gyerekek jókedvének, játékának. Egy labda gurult eléje a semmiből, hatalmasat belerúgott, fel az ég felé és a labda csaknem eltűnt a magasban. A gyerekek tátott szájjal bámulták a magasba rúgott labdát, várták, hogy visszaessen végre. Mire Csutkamanó mosolyogva árulta el nekik: - A labdával a kis piros virágom játszik most. A sípomat is utána küldöm, a varázssípomat, mondta, és belefűjt. A síp emelkedni kezdett, egyre gyorsabban ment a távoli fény felé.

Csutkamanó mesélni kezdett a gyermekeknek a kicsi piros virágról, a virágról, amely hosszú évekig a szívében lakott, a kincsesládában, ahol annyi érték lapult.... Kislabda, síp, kisvonat....

Tudta jól, hogy a kicsi piros virág szerette a kincseket. Számára a labda és a síp volt a legnagyobb kincs. És a gyerekek, hiszen amikor a kis manó a gyerekekkel kalandozott, a virág szinte izzott és ragyogott a manó szívében.

Amikor a gyermekek végighallgatták Csutkamanót, felnéztek az égre és megfogták egymás kezét. Csak annyit mondtak, csak annyit kiáltottak az égre: - Dobjad a labdát, mi majd játsszunk vele, és te sípolj onnan a magasból, ha kell. Onnan még jobban látod majd, ha nem jól játsszunk!

A labda visszapottyant a földre és meghallották a sípszót. Indulhat a játék és ő is mindig velük fog játszani. Nem fogja elfelejteni megfújni a sípot. Mert a gyerekek a szívükkel mindig hallani fogják, akárcsak Csutkamanó. A szívünkben ott lakik a piros kis virág.